

A korsóvári kisasszony

Egy gazdag grófnak felesége halála előtt azt kötötte férje szívére, hogy az ne vegyen soha másféle feleséget, csak olyat, aminő ő volt. A gróf keresett mindenütt, de nem talált olyat. Végre lyánya volt éppen olyan. Ennek tehát megmondta szándékát; ez azon föltétel alatt ígérkezett, ha neki csillagos ruhát csináltat. Ez meglévin, holdasat, majd naposat, végre egy oly ködmönt kívánt, melybe tetőtül talpig beöltözhessek. Midőn ez is megvala, olyan kocsit követelt, mely magától járjon, ahova neki parancsolja. Meglett.

– No, kocsicskám, menj oda – úgymond –, ahol senki sem látand!

S csakugyan, elment vele egy erdőbe, s bebújt egy odvas fába. Ide érkezett egy öregember, s egy dióhaját adott neki azon utasítással, hogy tegye ebbe szép ruháit, öltözzék fel a ködmönbe, s menjen szerencsét próbálni. Ez tehát elment a király udvarába, és szolgálónak kínálkozott. Dísztelen levén azon ködmönben csak nehezen fogadtatott be. Egyszer, midőn a konyhában alkalmatlankodik, a szakács megüté őt korsóval. Vasárnap a templomba ment csillagos ruhájában. A király fiának igen megtetszett, s a templomból kimenet tudakozta őt, hová való:

– Korsóvárból – úgymond.

Más ízben a szakács lapockával ütvén őt meg, azt mondta a királyfiúnak (a holdas ruhában), hogy lapockavárból, harmadszor (a napos ruhába öltözve), hogy főzőkanálvárból való. A királyfi igen bús volt, hogy játékot űz vele szíve választottja, s megbetegedett. A szakács levest akart tálalni, de a szolgáló megelőzte őt, s öntés közben kettes gyűrűjének fele a levesestálba esett. A királyfi megtalálta. Inquisitio. Végre a ködmönös lyány hívatik, de semmit vallani nem akarván a királyfi úgy megharagudott, hogy saját legfelsőbb kezeivel a ködmönöst megragadván ködmönét elszakította. S ekkor meglátta a rajta levő napos ruhát, a gyűrű párját s a többi.

Lagzit laktak, faggyat szartak, azzal világítottak.